

Om risken för olydiga doktorander

JÖRN SVENSSON OM ETT
AKTUELLT TEMA

Svenskarna i allmänhet har respekt för lag och förordning. Fiffel och manipulation står inte högt i kurs. Den akademiska världen var dock länge ett område, där regler hanterades liberalt och i förekommande fall anförtroddes en dekorativ roll.

En klåfingrig demokratisk statsmakt har sedan dess både gett forskare och studerande insyn och inflytande, infört allsidigare regler vid tjänstetillsättningar och sökt göra något åt den olust som universitetens högre gremier hyser inför risken att få kvinnor som kolleger. Ett led i detta arbete är inrättandet av lärartillsättningsnämnder, ett annat är mer allsidiga grunder vid bedömning av sökande. En sökande till professur ska - bland annat - bedömas utifrån förmågan att leda, organisera och stimulera forskning och forskare. Detta ingår bland de sju tillsättningsgrunder som ska tillämpas vid bedömningen.

Beklämmande återfall

Den aktuella tvisten nyligen kring en professur i historia är i flera avseenden ett beklämmande återfall i gamla mönster. Det började med valet av sakkunniga, där man inte uppfyllde föreskriften om att de ska utses bland såväl kvinnor som män. Alla av nämnden föreslagna kvinnor blev inte tillfrågade från institutionen, som heller inte ansträngde sig för att själv tillfråga övriga för uppdraget kompetenta kvinnor som finns i landet. Redan detta säger en del om hur man ser på regelsystemet i detta stycke. Sedan bjuder sakkunnigförfarandet på spektakulära egenskaper. Ämnesinstitutionen föreslår sakkunniga. Att vara sakkunnig är däremot en helt självständig uppgift. Detta gäller också varje enskild sakkunnig som efter bästa förmåga ska ge sin egen bedömning av de sökande. I detta fall inträffar det märkliga att de sakkunniga vill ha ett gemensamt möte. Syftet visar sig vara, att de vill stämma av sina utlåtanden mot varandra. Institutionsledningen fixar pengar för detta mötes kostnader. Att varje sak-

kunnig inte klarar av att stå för sina självständiga omdömen, är märkligt i sig och reser tvivel om deras förmåga att svara mot uppdraget. Men det verkligt stötande ligger i a) att de omformulerar och anpassar delar av sina utlåtanden till varandra - deras omdömen är alltså inte längre självständiga, och b) att deras sammankomst finansieras av institutionen. Först skriver de vad de tycker, sedan träffas de utrustade med radergummi och betalda av en institution, som i det skedet inte har med deras uppgift att göra.

Arrogans och nonchalans

Gåtan är dock lätt gissad. Lärartillsättningsnämnden förordade nämligen en annan sökande till professuren än de sakkunniga. Grunderna härför var uppenbara. De sakkunnigas kandidat hade ingen egentlig erfarenhet av att handleda doktorander och leda ett forskarseminarium - vilket är ett villkor och en självständig tillsättningsgrund som ska uppfyllas. Vid intervjuerna uppträdde han enligt nämnden (och enligt en av de närvarande sakkunniga) arrogant och vi-

sade endera nonchalans eller okunnighet, då det gällde universitetets policy rörande jämställdhet och mångfald. Han uppfyllde helt enkelt inte en av de angivna tillsättningsgrunderna. För att rädda sin kandidat sökte en företrädare för institutionen att få lärartillsättningsnämndens ordförande att stoppa studenternas frågor. Detta sorgslustiga inslag ska ses mot bakgrund av att det är nämnden och ingen annan som organiserar intervjuerna. Men vid universiteten har tydligen förvaltningslagens principer aldrig fått fäste. Sitter man tillräckligt högt upp kan man blanda sig i det mesta som man inte med att göra. Men det är för en utomstående ingen överraskning.

Hämd på nämnd?

Ty det verkligt allvarliga ligger i den kampanj mot lärartillsättningsnämnden som initierats av institutionsledningen. Här angrips en nämnd som utgör det enda demokratiska inslaget i universitetshierarkin för att den likmätigt sin uppgift och skyldighet påtalat svåra brister i en sökandes kompetens och personliga inställning till

för verksamheten viktiga förhållanden.

Och den nye professorn aktade inte för rovt att i TV yttra att systemet vid tillsättningar borde ändras. Något som gudskelov är en sak för en mer kvalificerad nivå än den professorliga.

Universitetet skadas

Nog borde Lunds universitets ledning inse, att dessa slingerbultar i samband med tillsättningar och dessa öppna eller försåtliga attacker mot lärartillsättningsnämnden, skadar universitetets världens anseende. Denna värld är nämligen föremål för en annan kritisk observans än förr. Att den som utnämndes inte förstår jämställdhetsaspekter är illa nog. Men risken är ju att det uppfattas som att man inte heller på högre nivå gör det. Folk kanske reagerar som Heinrich Heine, när han såg sammansättningen av den första tyska konstituerande församlingen: "Einhundertvierundzwanzig Professoren, liebes Vaterland, Du bist verloren!"

Fast det var ju 1848 och dessutom tyska professorer.

JÖRN SVENSSON

Sakkunniga sammanträder, ämne: "en vandrande katastrof"

Å andra sidan...

Var var vattenkanonerna?

Den av villaägarnas riksförbund arrangerade demonstrationen i Stockholm häromsistens urartade som bekant i kravaller.

Beväpnade ligister i övre medelåldern slogs vilt med kryckor och hotade att mörda folkvalda politiker.

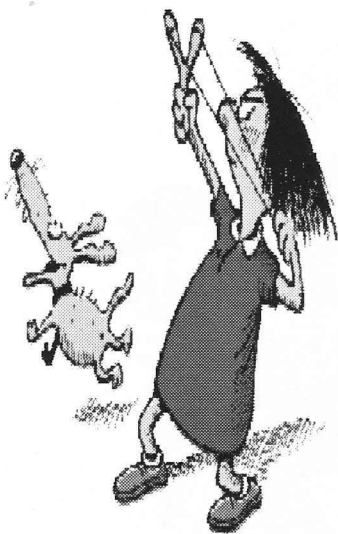
Det handlar om ren terrorism, som nu måste bestraffas hårt. En sanningsskommission måste tillsättas för att utreda kopplingarna mellan Villaägarnas riksförbund och andra terrororganisationer. Polisens videofilmer måste granskas för att särskilja upploppets anstiftare och utdöma orimligt höga straff.

Polisen måste även ges resurser för att kartlägga grupper av rena terrorister bland landets villaägare; det är över huvudtaget misstänkt att äga en villa.

Återigen aktualiseras frågan om att köpa in fler vattenkanoner till Stockholmspolisens. Ett par rejäla högttrycksstrålar in i villaägarnas kravaller hade gjort susen.

Det är nu även dags att diskutera att föra upp Villaägarnas riksförbund på EU:s terrorlista.

Ung Vänsters förbundsstyrelse,

Befria hela Sverige!

Vegetarisk mat och politisk medvetenhet - omöjlig kombination?

Vår eminenta presskollega *Proletären* har i ett av sina senare nummer satt fingret på ett reellt problem, lätt att observera i vardagen.

Om man nu, av, det måste ju medges, högst moraliska skäl inte vill äta kött producerat i den vämjeliga västeuropeiska djurindustrin, men samtidigt har ett aktivt politiskt medvetande, vad gör man då?

Butiksägare rapporterar numera ständigt att det inte är någon idé att importera israeliska grönsaker, för folk vill inte köpa dem ändå efter de senaste månadernas skändligheter i Palestina. Men för en vegetarian ställer sig läget annorlunda. Om man faktiskt seriöst vill undvika kött, hänvisas man till soja-produkter o.dyl., för att åtminstone låtsas lite att man får något substantiellt i sig. Men om man läser *mycket* noga på förpackningarna från en av de största svenska distributörerna av soja och veteprotein, "Hälsans kött, Nutana" visar det sig att samtliga produkter är importerade från Israel. Samma sak kan förekomma under de mest oskuldsfulla varumärken. Låter inte "Mariannes Farm" kolossalt svenskt och betryggande? Det gäller morötter, och då kan man ju se för sig hur Marianne går omkring på sin farm och drar upp dem. Men med små, små, bokstäver, längst ner på påsen, visar det sig att morötterna faktiskt vuxit upp i Israel, fraktats till Sverige och där omförpackats med svenskt namn. Om nu den normale, ganska opolitiska, svenske konsumenten tydligen bestämt sig för att så länge läget är som det är vill den inte äta israeliska produkter, är det inte förskräckligt att de som i ännu högre grad bryr sig om vad de stoppar i sig skall utsättas för smygimport och falska varubeteckningar?

ChW

När satte du en rova sist?

Vad är det för

Bokrecension: Humanism utan humaniora: humaniora utan humanism, red. Lars Sewilius Berg, Lena Ulrika Rudeke. ABF, Göteborg 2002.

Efter VB:s medvetna satsning på bevakning av Humanistdagarna i Lund härförleden känns det, i exilen, lämpligt att lyfta blicken något från den lundsensiska horisonten och kolla läget för humaniora i Göteborg. Här finns också humanistdagarna, fast på hösten; då produceras dessutom alltid en bok med samlade föredrag. En humanist-debatt har också under 2000 och 2001 varit mycket livlig här, driven inte minst av GP:s kulturavdelning och dess chef, Mikael van Reis. Den livliga debatten där orsakade också ett symposium i oktober 2000, organiserat av ABF (som tar sin folkbildande uppgift på allvar i Göteborg, och ordnar litterära symposier på löpande band – dessutom mycket välbesökta sådana). Nu har en samlad produkt, med GP:s debattinlägg i kombination med symposiediskussionen just kommit ut i bokform.

Humaniora – ett allmänt politiskt problem

Trots den starka lokala anknytningen till Göteborg (fast bland de 21 bidragsgivarna till volymen har det smugit sig in en stockholmare, Carl Rudbeck, och en lundsensare, den systematiska teologen Ola Sigurdson; intressant nog var Carl Tham, arkitekten bakom den doktorandreform som håller på att strypa inte bara humanistiska ämnen inbjuden, men meddelade i sista sekunden att han inte hade möjlighet att komma) känns det angeläget att sprida diskussionen till Lund. Lunds universitet är lika engagerat som alla de andra universitetet och högskolorna i kombinationen av högtidliga festival som hävdar humanioras grundläggande betydelse för bildning och annat med den stillsamma strypningen av den humanistiska fakulteten i vardagen.

En annan anknytningspunkt till politiken, speciellt vänsterpolitik, är, att vår vice partiordförande, Johan Lönnroth, för två år sedan motionerade i riksdagen om en satsning på humanistisk forskning och undervisning. Han argumenterade för den politiska betydelsen av sådan verksamhet, samtidigt som han skarpt kritiserade det stora utbudet av samhällsvetenskapliga och ekonomiska utbildningar; han är ju, som alla vet, själv matematiker och nationalekonom i grunden. Det var ingen populär motion. Det vore intressant att få veta hur Vänsterpartiet ställer sig i frågan: accepterar man

okritiskt socialdemokraternas hårdnackade inställning att vi *måste* ha fler tekniska och naturvetenskapliga utbildningar, trots att de inte kan fylla sina utbildningsplatser eftersom studenterna inte vill söka dem? De centrala frågorna i boken handlar om rent politiska frågeställningar: varför skall skattebetalare acceptera att bekosta humanistisk forskning och undervisning, när det nu är så svårt att bevisa att den är till någon samhällsnytt?

Har sossarna rätt?

Kan man påvisa någon sådan nytta? Har i själva verket socialdemokraterna fullständigt rätt när de anser att högre utbildning bör komma så många som möjligt till godo, men bara inom områden där de kan tänkas främja ekonomisk tillväxt?

Offensiv och defensiv

De många, och rikt varierade inläggen i boken är på ett egendomligt sätt både självkritiska och självmedvetna. I dessa VM-tider kan man inte undgå att associera till dagens kommentarer om 1-1 i fotboll mellan Sverige och England. Det observeras att svenskarna i första halvlek bara var inriktade på defensen, att helst inte förlora för mycket, medan de i andra halvlek tydligen fick en stark insikt om att de kanske skulle kunna vinna. Humanister i ett nötskal. *Alla* skribenterna, med bakgrund i olika humanistiska ämnen, känner uppenbarligen starkt att humanistisk forskning behövs i ett samhälle som skall kalla sig civiliserat; men samtidigt är det hela tiden frågan om *hur* man egentligen skall motivera sin existens. NYTTA blir hela tiden en återkommande fråga. Av speciellt intresse här är flera olika bidrag från *Torbjörn Tännsjö*, professor i praktisk filosofi i Göteborg men också vänsterpartist (och väl känd för sin vilja att provocera i olika frågor). Såsom övertygad utilitarist ställer han, och besvarar, frågan om varför vi över huvud taget skall ha humaniora som statligt finansierad verksamhet. Han är uppenbart tveksam om så borde vara (han räknar nämligen inte riktigt ämnet Praktisk filosofi som humanistiskt), men kommer så småningom fram till att humanistiska studier har ett underhållningsvärde: de av oss som gillar att läsa böcker, se på konst och lyssna på musik kommer till slut att drabbas av en viss övermättnad, vi blir blasé, och då kan det ha ett värde (NYTTA) att det finns några som kan

nytta med humanister?

fördjupa den estetiska upplevelsen genom att utforska och presentera nya tolkningsresultat. Den bestående frågan, som flera av de andra skribenterna i debatt med Tännsjö ställer, är den som aldrig besvaras: vem eller vilka är det egentligen som skall bestämma vad som är nyttigt för mänskligheten egentligen?

Så vitt jag förstår Tännsjö blir den omedelbara konsekvensen att alla humanister med det snaraste bör kontakta TV 4, eftersom vårt enda existensberättigande är som en del av underhållningsindustrin.

Rudbeck och Tännsjö

En annan politiskt intressant profil, Carl Rudbeck, från den högerinriktade e-tidningen Smedjan, finansierad av Timbro (minns ni Rambo contra Rimbaud?) skriver ett på många sätt mer uppmanande bidrag. Utifrån sin distinkt nyliberala ståndpunkt hävdar han betydelsen av att humanistisk forskning i sin klassiska tappning ("vita, europeiska, medelålders män") nu kan utmanas av queer-studies, kvinnor och färgade, genomförda av humanister. Denna utmärkta synpunkt skäms dock något av att det blir helt klart, jag vet inte riktigt hur, att de kan få lov att vara med, inte minst därför att man då skall kunna säga "titta här, vad vi hänger med!". Rudbeck är nästan en mer utpräglad utilitarist än Tännsjö. På något sätt blir jag så påmind om det uppblommade intresset för studier av historia i gymnasiet: när Göran Persson (f.d. skolminister och aktivt inblandad i nedskärningen av historieämnet på gymnasiet) kom på att man kunde göra internationella politiska poänger av okunskap om Förintelsen, visade sig historiska studier plötsligt viktiga. Skolborgarrådet i Stockholm, Jan Björklund (fp) har också nyligen försökt etablera sig i samma genre: det är viktigt med historiska studier för *vår identitet*. Vems identitet? Får skåningar vara med? Årligt talat är det ju ganska sent som vi blev inkorporerade i den här storsvenska identiteten. Senare invandrare kan vi ju lämna därhän; självfallet måste det vara jätteviktigt för dem att veta om Gustav Vasa. Återigen: humaniora kan aldrig separeras från politik.

Nyttoaspekten

Ett genomgående tema i alla inlägg är, precis som hos Tännsjö, nyttoaspekten. Varför skall humanister fin-

nas? Samtliga skribenter tar avstånd från det som tynger humanistisk forskning i så hög grad: en borgerlig tradition, "man skall vara bildad, och då måste man känna till det och detta, och helst ha läst latin". Men hur definierar man den nya nyttan? Foucault är ett återkommande namn, den mest omnämnde, med Peter Sloterdijk på andra plats och Marx på tredje.

I denna nyttodefinition hamnar humanister alltid i något slags underläge (jfr fotbollslaget ovan). Vi kan ju inte bara säga att detta är vi passionerat intresserade av att göra, och att uppenbarligen en väldig massa människor är intresserade av vad vi har att säga, även om nuförtiden de stora tidningarnas kultursidor inte är särskilt roade av akademiker.

Jag tycker att hela denna diskussion om nytta är mycket egendomlig. Så som flera skribenter påpekar, vet man sällan vad som försiggår i samtiden som kommer att visa sig vara till verklig nytta i framtiden. Prognoser om framtidsbranscher och yrkesval är rutinnässigt felaktiga. Vad vi verkligen kan veta, just nu, är att studenter överallt i Sverige (som vanligt en samling anarkister) envisas med att söka humanistiska utbildningar och inte vilja bli civilingenjörer. Lena Johannesson, professor i Konstvetenskap i Göteborg, redovisar att man har sju sökande för varje utbildningsplats i ämnet.

Är humanister nyttiga?

Är inte detta egendomligt, utifrån synpunkten att humanister borde visa att de är nyttiga? Flera skribenter påpekar det egendomliga fenomenet att medan Marknaden, och Marknads-krafterna i nästan alla andra sammanhang upphöjs till styrande fenomen, får det absolut inte inbegripa den akademiska världen. Vad folk efterfrågar där skall regleras genom vad som faktiskt är ett strikt planekonomiskt system. Ingen verkar riktigt intresserad av varför över 500 studenter vill läsa latin i Lund i höstas, och hur, om nu marknaden är så viktig, man skall kunna tillfredsställa deras önskan. Men nej, inte i universitetsvärlden: den politiska styrningen vet vad landet behöver, och det är inte folk som kan latin. Fast kanske ändå? Flera av bokens skribenter hakar på en ny trend: med början vid juristutbildningen i Jönköping finns det flera lärosäten som tycker att lite humanistiskt komplement kanske inte är så dumt i

Lösdrivare emellan:

Goa rentiern, tänk på en fattig kollega som inte står i taxeringskalendern (Denna ursprungstext har i Naggen nr 4, 1915, ersatts med nedanstående:)

Försumlig barnafader

Att ni inte vet skäms att gå och tigga, ni som har fem unga vackra döttrar där hemma.

annars rent tekniska utbildningar? Hurra, humanister kan vara nyttiga även för folk och utbildningar vars nytthet absolut aldrig ifrågasätts. Vem hörde någonsin någon diskutera nyttan av finansanalytiker eller aktiemäklare, samhällsvetare eller jurister? När det gäller denna frågeställning vill jag speciellt framhålla bidraget av Edda Manga, doktorand i Idé- och lärdoms historia i Göteborg. Hon vänder sig starkt emot detta nytto-alibi; kanske kan humanister rädda sig genom att hjälpa de egentligen nyttiga lite grann.

Sammantaget tror jag att ett av humanioras stora problem, inte minst illustrerat av denna utomordentligt intressanta bok, är att vi är så billiga. Humanister har de i särklass läg-

sta studentpengarna inom universitet; bråkdelar av vad folk som utbildas till tekniker förväntas kosta. Det samhälle vi lever i definierar betydelse och nytta utifrån pengar: forskare, institutioner och studenter som är billiga kan helt enkelt inte vara särskilt mycket värda. Detta synsätt har humanisterna själva någonstans accepterat: en debatt som denna, om humanioras existensberättigande, hade helt enkelt inte kunnat uppstå annars. Men om denna bok visar någonting, är det en underliggande ström i de flesta bidragen: humanistisk vetenskap är nästan den enda akademiska disciplin som är villig att ständigt betrakta sig själv, lika väl som all annan mänsklig verksamhet, med kritisk analys. Frågan om nytta är besvarad.

CHARLOTTE WIKANDER

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Tel 046/14 33 09. Utges av V-o UV Lund. Prenumerationsavgiften, (se redaktionsrutan nedan) insättes på postgiro 1 74 59-9. **Ansv. utgivare: Ola Hagring** Tel 046/14 33 09. Manus sändes till ovanstående adress el. e-post till: veckobladet.lund@passagen.se Red. förbehåller sig rätt att korta i insänt material. Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, eller använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adressändring sänds tidningen i retur till Veckobladet.

Ett senkommet svar till Gunnar Sandin

I VB nr 12 (tänk vad tiden går) kritiserade Gunnar Sandin mig för att jag inte uppskattade publiceringen av telefonnummer till de ombud från Lund som på valkonferensen som röstade Philip Maughan istället för på Lunds kandidat (förordad av (v)-årsmötet i Lund) till riksdagslistan. Jag har dröjt med svaret av ren lättja. Det kunde annars varit en tillämpning av en härskarteknik, brukad av en av våra förra partiföreträdare.

Att Gunnar publicerade namnen på de som stödde Philip Maughan hade jag inget emot, även om Gunnar argumenterar utifrån detta i nr 12. Tvärtom, det är bara bra att veta vem det var så att man kan undvika att rösta på dem i fortsättningen. Däremot finns det ingen anledning att publicera också telefonnumren om man nu inte på ett indirekt sätt vill uppmana läsarna att ringa hem till dessa individer. Varför skulle man ringa dem, Gunnar, eller vad var syftet med publiceringen?

Jag ser en stor skillnad i att publicera namn på ledamöter i ett valt organ (såsom den polisstyrelse Gunnar skriver om) eller att publicera namn på några som misskött sig. Det är helt enkelt taskigt att hänga ut dem (även om de förtjänar det).

En annan aspekt på detta, som inte direkt har att göra med namnpublisheringen är att journalisten/skribenten i detta fall överlåter ansvaret på läsaren: ring själv och ta reda på om det är något du vill veta. Hade det inte varit journalistiskt bättre att själv ringa dessa personer (telefonnumren hade du ju uppenbarligen tillgång till) och fråga ut dem. Så tror i alla fall jag att en riktig journalist på en riktig tidning (vartåt VB kanske strävar) hade gjort.

För övrigt anser jag att VB idag är en betydligt intressantare tidning än på länge, med eller utan telefonnummer.

Ola Hagring

Om usla tubaspelare och politikens ruttande kadaver

Några tankar av en lagom fet kommunist från Lund

Lugnet har åter sänkt sig — åtminstone för tillfället. Invektiven haglar inte längre offentligt, de feiga påhoppen gör oss inte till ett åtlöje i borgarpresen.

Karin S.S. och Philip M. uppträder tillsammans på stadens torg till Partiets fromma, ett arrangemang som endast måttligt stödes av att vissa Röda Kapellet-medlemmar inte kunde avhålla sig från att också här annonsera de interna motsättningarna, till allmänhetens förvillelse (jo, jag kommer nog också att kryssa för Karin — Ph.M. imponerade inte nämnvärt på mig — men det är en helt annan sak). Lugnet har alltså sänkt sig, och tiden kan vara kommen att begrunda problemet utifrån en mer principiell synvinkel: hur oförskämd får man vara i politiken, och hur mycket måste en politiskt verksam person finna sig i utan att protestera? Traditionellt måste den svenska toleransnivån sägas vara extremt låg. En lätt höjning av rösten, en redan mycket stillsam vidgning av det accepterade ordvalet väcker omedelbar sensation. När Fabian Månsson 1921 i riksdagens andra kammare bemötte Bondeförbundets krav på fulljord skatteplikt som förutsättning för rösträtt med de, kan man tycka, tämligen måttfulla orden "Vet hut, vet sjudubbelt hut", blev reaktionen så kraftig att uttrycket blivit bevingat (ni hittar det hos Pelle Holm, under uppslagsordet "hut"). Utmobbningen av Ian och Bert har kanske öppnat dörren för ett något mustigare språk, men fortfarande framstår Sverige som en skyddad verkstad i den internationella politiken.

Utomlands går det ofta lustigare till. I det brittiska underhuset är häcklande och oförskämdheter ett icke ovanligt fenomen, i det italienska parlamentet tar man emellanåt till knytävarna — för att nu inte tala om vad man kan få höra och se på gator och torg. Men så har man också flertusenåriga traditioner.

Om vi får tro på Cicero, bestod den republikanska senaten i Rom till icke ringa del av personer som var förtryckta, från sina sinnen och bindgalna; flera beskrivs till och med som onda förebud utskickade av gudarna, i offentliga tal utnämnde Cicero en av

sina politiska motståndare (Publius Clodius Pulcher) till en plågoande och farsot för samhället: "Jag hade att göra med en älskare till förmögna sprättar, en som förfört sin syster, en otuktens präst, en giftblandare, testamentsförfalskare, lönnmördare, en bandit." Invektiv var uppenbarligen en stående ingrediens i den politiska debatten. Men allra värst blir det, när Cicero vänder sig mot en annan av imperiets ledande politiker: Lucius Calpurnius Piso, konsul 58 f.Kr. senare ståthållare i Makedonien och därtill svärfader till Iulius Caesar — den senare en person som Cicero var högst angelägen att hålla sig väl med.

Utgångspunkten för angreppet är Pisos utseende, hans "slavhy", hans ludna kinder och ruttande tänder: "blicken, ögonbrynen, pannan, ja hela din uppsyn, som är ett slags sinnets tysta språk, har drivit människor till brott; härmad har han bedragit. vilselett och förfört dem som inte kände honom. Endast få av oss kände dina smutsiga laster, endast få ditt sinnes slöhet, ditt språks svaghet och in-skränkthet."

Vid något tillfälle tycks den olycksalige Piso ha erbjudit Cicero sin hjälp; det borde han inte ha gjort: "Skulle jag kanske ha velat använda mig av råd eller hjälp från detta kreatur och kött i föruttnelse? Skulle jag ha väntat mig någon hjälp eller utmärkelse från detta utkastade kadaver? Det var en konsul jag sökte — inte den som stod att finna i detta kasttrade svin."

Hur Piso reagerade på dessa verbala uppkastningar, vet vi inte. Men det finns åtminstone ingenting som tyder på att hans svärson Caesar blivit mindre vänligt stämd mot Cicero för de-

Skall Du rösta på Cicero?

ras skull. Sannolikt tog man det hela som en naturlig del av den politiska retoriken och hetsade inte upp sig över hövan.

Och kanske borde vi göra detsamma, för vad är dåligt tubaspel och lättare fetma mot grov lyteskomik och jämförelser med ruttande kadaver? Inte så att jag gillar eller rekommenderar onödiga förolämpningar, men vi borde kanske ha lite större överseende med tillfälliga förlöpningar — åtminstone så länge de är just tillfälliga och inte ingår i långsiktiga kampanjer mot enskilda individer.

ÖRJAN WIKANDER

P.S. Den som till äventyrs vill vidga sitt politiska ordförråd kan jag bl.a. rekommendera A. von Eckermann & J. Santesson, Svenska invektiv, Uppsala 1963, och Ö. Wikander, "Galningar och monster. Om romarnas syn på sina fiender", Medusa. Svensk tidskrift för antiken 12, 1991, nr. 4, 22—28.

MÖTE MÖTE

RÖDA KAPELLET
Sö 9/6 rep med Joakim 18.45. Sista för våren. Samma som förra veckan 18, 40, 92, 144, 237, 273, 384.m fl

VECKOBLADET

Detta VB gjordes av:
Rune Liljekvist

Kontaktperson för nästa nr:
Gunnar Sandin

Manus sänds per post till:
Veckobladet, Svartbröders-g 3,
223 50 Lund. Månd. senast 18.00
Manus mottages som e-mail:
veckobladet.lund@passagen.se
diskett. Obs! RTF-format.
Meddela längre manus.
Ansv. utg. Ola Hagring
Tel./mail till redaktörerna:

Rune Liljekvist 046-211 50 69
rune.liljekvist@telia.com
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Charlotte Wikander 046/13 96 26

Vid utebliven tidning eller prenumerationsändring ring:
Cecilia på expen: 046-13 82 13
Ar expen obemannad lämna meddelande till telefonsvararen.

Röda Kapellet's hemsida:
<http://stop.at/RodaKapellet>